

[Udenrigsministeren.]

ikke til de Forventninger, man i Importørkredse havde haft i December og Januar Maaned, og som dengang havde dannet Baggrunden for, at mange Landbrugere skabte sig en urokkelig Tro paa, at Verden var bedre, end den er, at det med største Lethed kunde lade sig gøre at faa meget store Attestmængder udnyttet og ved Hjælp deraf at gennemføre det, som man kalder den fulde Udnyttelse af Tillægskontingenterne.

Imidlertid, Langsomheden med Attesternes Udnyttelse skabte Vanskeligheder for Gennemførelsen af disse Tillægskontingenter i Juli og August Maaneder. Disse skulde jo efter selve Aftalen muliggøres ved særlige Valutaattester, svarende til deres Beløb, og jeg maa sige stærkt og afgørende, at dertil var vi selvfølgelig paa det Tidspunkt som paa enhver af de andre, senere eller tidligere, Datoer fuldstændig rede. Vi tilbød fuldstændig tilsvarende Beløb over for Tyskerne, men Tyskerne var ikke tilfredse dermed under Forhandlingen om Tillægskontingenterne, idet de under Indtryk af Trægheden i Attesternes Udnyttelse sagde: Hvad nytter det, at vi lægger nye Attester oven paa de Mængder af ubrugte Attester, der allerede ligger?

Følgen heraf var tredobbelt, kan jeg gerne sige. For det første dette, at kun en Del af Tillægskontingenterne blev gennemført for Juli og August Maaneder, for det andet, at der opstod en virkelig Risiko for, at man heller ikke vilde kunne opretholde Grundkontingenterne i deres fulde Omfang, og for det tredje, at der blev et stærkt voksende Tilgodehavende for Nationalbanken i den tyske Rigsbank, et Forhold, som man fra tysk Side var yderst misfornøjet med, og som man ogsaa i Danmark, baade inden for Banken og inden for Regeringen, maatte i høj Grad beklage.

For at imødegaa de Vanskeligheder, der saaledes var opstaaet, foreslog jeg, at der skulde udstedes en Gruppe af særlig hurtigt virkende Attester, hurtigt virkende derigennem, at Fristen for deres Udnyttelse blev meget kort. Der opnaaedes Enighed derom i Regeringen; der blev forhandlet derom med Erhvervsorganisationerne, og Beløbet fastsattes til 25 Mill. Kr.; hvilket man paa det givne Tidspunkt skønnede var det rigtige Beløb — jeg hørte ikke fra nogen Side noget Ønske om, at dette Beløb skulde være større paa dette Tidspunkt. Disse Attester blev udstedt ved Begyndelsen af August Maaned. Det var ikke Meningen — det blev sagt Offentligheden, og det blev

sagt Erhvervene og andre, der deltog i Forhandlingerne —, at man dermed forøgede den samlede Mængde af Attester for Tyskland i Aarets Løb. Denne var tilfredsstillende, var i fuld Overensstemmelse med vore Aftaler med Tyskerne; en Forøgelse var vi villige til, naar Tyskerne gjorde Indrømmelser med Hensyn til Tillægskontingenterne, men ikke uden dette, og en saadan Indrømmelse kunde paa det Tidspunkt ikke opnaas. Det, der var Formaalet med disse hurtigt virkende Attester, det var Fremskyndelse af Indkøbene.

Jeg kan dertil føje, at Attesterne virkede. De 25 Mill. Kr. omtrent, som det drejede sig om, er ikke helt udnyttede, men dog taaleligt, ja, i Virkeligheden tilfredsstillende, for den fulde Udnyttelse kunde man vel ikke paa Forhaand regne med. Jeg kan tilføje, at Virkningen var da ogsaa den tilsigtede: at Nationalbankens Tilgodehavende gik betydeligt ned. De 25 Millioner svarede saa nogenlunde til de Begæringer, der var indkommet med Hensyn til Bevillinger, som skulde udstedes, gældende for August Maaned. Det ærede Medlem Hr. Brorsen, og maaske ogsaa andre ærede Medlemmer, har nævnt Eksempler paa, at en eller anden Forretningsmand har begæret mere, end han fik Attester for ved den Lejlighed, og dette kan meget vel indtræde. Der var for det første det Forhold, at Begæringerne kunde blive meget store med Hensyn til visse bestemte Varer, saaledes at de førte ud over den Aftale, der paa Forhaand var truffet med Tyskerne, og som ikke noget Menneske kunde for Alvor tænke sig at ændre uden tyske Indrømmelser, hvorom der i den Situation slet ikke var Tale. Men dertil kommer, at for den enkelte, som begærede uforholdsmæssigt i Forhold til andre, kunde der komme Nedsikring paa Grund af de i Loven fastsatte Fordelingsregler med Hensyn til Forholdet mellem de enkelte Importører. Men dette paavirkede jo ikke den samlede Situation over for Tyskland. Det samlede Resultat er klart: en betydelig Forbedring af Stillingen ved Hjælp af denne særlige Attestudstedelse. Dermed opnaaedes to Ting. For det første, at Nationalbankens Tilgodehavende formindskedes, og for det andet, at Striden om Grundkontingenterne med Tyskland blev undgaaet.

Men tilbage stod Spørqsmaalet om Genindførelse af Tillægskontingenter, hvilket vi maatte lægge megen Vægt paa at opnaa for Efteraarssmaanederne. Vi tilbød her Tyskerne, at man skulde søge at udfinde visse Grupper af Varer, for hvis Vedkom-